



Pastir Ive.

Diple svira Ive kraj Rosalnic,
z Belkom v družbi vaško čredo pase,
diple svira in ubira
pol otožne, pol vesele glase.

Solnčece vsak dan za gore pade,
toda rano zopet mlado vzide,
kadar pa mladosti soj zatone,
jutro mu nikoli več ne pride.

Ivè je imel mladost cvetočo,
polno rož dehtelo je ob poti,
vir blaginje bil mu je globoko
v materinega srca dobroti.

Polje zlate je valove gnalo,
v logu ptičice so žvrgolele,
a najslaje je popeval slavec,
ko visoko zvezde so gorele.

In soseda črnooka Mare
mu družica je najdražja bila,
po vrtovih ob dehtečih gredah
z roko v roki sta molče hodila.

Črna je nesreča prihrumela:
majko položili so v gomilo,
Ivu vrhoma srce ubogo
z žalostjo se je zalilo.

Hrupno prišli so veseli svatje
in lepó so Mari govorili,
dokler niso je v sosednje selo
za nevesto Marku preprosili.

V dušo je zagrebel bolečino,
rodno grudo Ive je ostavil.
Kam? . . . Po daljnem, tujem svetu
tožni se brezdomec je odpravil.

In po letih, dolgih letih boja,
nemiru, brezupa in prevare
sivolas in sklonjen k zemlji
spet v domače je priromal kraje.

In razgibalo se v njem je čuvstvo,
ki mu spalo je v srca globini:
zaživali so in ga prevzeli
solnčnih mladih dni spomini.

In izrezal si, izžgal je diple,
čredo pase, vid obrača vase,
a srce se mu, srce izliva
v pol vesele, v pol otožne glase . . .

E. Gangl.